

Jeg skal ende med atter at takke for den gode Behandling af Lovforslaget og bede om, at det maa blive fremmet hurtigt.

J. V. Christensen: Jeg har kun enkelte Bemærkninger at gøre. Den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti — eller maaske var det den ærede Ordfører for Socialdemokratiet — gjorde en Bemærkning om Muligheden for, at det Materiale, hvorefter Aviserne bestaar, skulde opløse sig i sine Bestanddele, og at Udtyndingen af det historiske Materiale skulde naas derigennem. Derom nærer jeg nogen Tvivl. Jeg tror nemlig, at Avispapiret, selv om det har visse Mangler, er saa godt, at det vil holde en meget lang Aarrække, og naadennelange Aarrække er gaaet og Opløsningen for Alvor begynder, er jeg sikker paa, at man vil søge Bevilling til at faa disse Eksemplarer istandsat, for saa har de faaet virkelig Værdi, saa er de tilstrækkelig gamle. Jeg tror ikke, at den Udsondring, der finder Sted paa den Maade, vil blive tilstrækkelig. Man maa sikkert gaa over til en ganske rationel Fremgangsmaade, og det er jo ogsaa det, man nu er paa Vej til gennem det foreliggende Lovforslag.

Den ærede Ordfører for det radikale Parti sagde, at de mest sagkyndige Udtalelser om forskellige af disse Spørgsmaal var fremkommet fra det nedsatte Biblioteksudvalg, og det vil jeg give det ærede Medlem fuldkommen Ret i. Men naar jeg for mit Vedkommende har ønsket at fremsætte disse Betragtninger, er det netop i min Egenskab af Bladmand. Man kunde jo mene, at de Folk, der arbejder ved Aviserne i den ene eller den anden Stilling, ogsaa kunde have en Mening om dette, og det er denne Lægmandsbetragtning, jeg har ønsket at gøre gældende overfor den Fremgangsmaade, man nu tænker at anvende. Det er ogsaa Grunden til, at jeg vil fastholde mit Forslag om Udvalg. Ikke fordi Lovforslaget, som det foreligger fra den højtærede Ministers Side, maaske giver Anledning til store Forandringer, men fordi der kunde være visse almindelige Regler, som det kunde være rart ogsaa for Lægfolk at drøfte, og det kan ske indenfor et Udvalg, uden at der derigennem foregribes noget. Maaske kunde der ogsaa gives nogle Vink og Oplysninger til Fremme af Sagen.

Med Hensyn til det ene af de Spørgsmaal, jeg nævnte, Definitionen af, hvad der er Aviser, mente den højtærede Minister, at det kunde Undervisningsministeriet nok afgøre. Det kan godt være, at Ministeriet

kan afgøre det, men jeg kunde ogsaa tænke mig, at der i Bladverdenen var Folk, som kunde være med til at træffe Afgørelsen. Jeg har gennem et Arbejde haft Lejlighed til at gennemse det store Katalog, der findes over det, man kalder Aviser i Danmark, og hvad der gør, at dette Katalog, som ellers er udarbejdet med prisværdig Omhu, er blevet uoverskueligt paa visse Omraader, er netop, at man har opført en Mængde Tryksager, som ikke har det mindste med Aviser at gøre i den Forstand, hvori vi almindelig karakteriserer Aviserne, nemlig som ikke alene bringende et vist Antal Annoncer og intet videre, men bringende et stort Stof, som Dag efter Dag belyser Begivenhederne og Udviklingen paa de forskellige Omraader. Jeg vil mene, at vi maaske dog gennem de Forhandlinger, der kunde føres i et Udvalg, og som ingenlunde behøver at trække længe ud — fra min Side skal det blive saa hurtigt som muligt —, kunde naa frem til en klarere Definition af dette Begreb.

Om det andet Spørgsmaal, som den højtærede Minister omtalte, Spørgsmaalet om Aflevering af Provinspressen, vil jeg gerne sige, at jeg tror egentlig ikke, der i Provinspressen er nogen Angst for, at den ikke skal komme til at aflevere tilstrækkeligt. Det er ikke paa det Omraade, vi har haft Angstfølelser i den forudgaaende Tid, hvis vi i det hele taget har haft Angstfølelser. Nej, jeg synes, at den jydsk Underbibliotekar har sagt noget rigtigt om dette Forhold, ikke for, saa vidt jeg har forstaaet, at faa udvidet Afleveringsmassen fra Provinspressen eller fra forskellige af dens Organer, men for at faa beskaaret Afleveringen og derigennem Opsamlingen af en Del Aviser, som maaske har Betydning i Dag og i Morgen, som læses af en Del Mennesker, men ikke som historiske Kildeskrifter vil faa den allerstørste Værdi — for ikke at sige for meget.

Det er af disse to Grunde, jeg gerne vil fastholde mit Forslag om Nedsættelsen af et Udvalg — jeg har ogsaa følt, at der ikke var saa stor Modstand derimod — til Drøftelse af denne Sag, som jeg personlig selvfølgelig har stor Interesse for, og hvis Omraade jeg har udvidet, netop fordi jeg ved, at man i videre Kredse indenfor Bibliotekerne støtter Sagen. Det er naturligt, at vi ogsaa indenfor Avisernes Omraade følger dens Udvikling med Opmærksomhed og, som det vil fremgaa af, hvad jeg tidligere har sagt, ikke mindst lægger Vægten paa, at der kommer en fornuftig Sondring